

Editorial convidat

Postcovid

Maria Teresa Massons Rabassa

Membre del Consell Assessor Editorial de l'RTS

El Consell de Redacció em va demanar si podia ser membre del Consell Assessor de l'RTS. Vaig acceptar perquè crec que la meua experiència dirigint la revista, tot i que ja fa anys, encara pot ser útil. També em van demanar escriure un editorial. Escriure per a l'RTS és un repte que agraeixo i que intentaré complir.

Actualment som en un període postcovid. Fàbriques i botigues funcionen amb normalitat. Hi ha espectacles de masses, el turisme ha retornat, les exportacions de mercaderies creixen. Tot torna al que era abans de l'any 2020.

El principi del llarg temps de covid amb quarantenes i la necessitat de romandre a casa va ser molt difícil per a molta gent i per a molts serveis. Recordo que tallers i fàbriques proporcionaven respiradors fent mans i mànigues, moltes persones cosien mascaretes i per WhatsApp arribaven consells per confeccionar-les. La consigna per a la població en general era "QUEDEU-VOS A CASA!".

I sí, ens hi vam quedar, però on van anar les persones sense sostre? Els serveis socials i els seus professionals sens dubte van patir un gran estrès, hi havia necessitats agudes i urgents i no hi havia mitjans per atendre-les. Gestionar la consecució de recursos és part de la nostra tasca. Però, com es fa quan la consigna general és "tancar"? Moltes persones amb feines precàries, com ara les que tenien cura de persones grans, es van quedar sense feina i sense cap possibilitat d'ERTE. Com s'ho van fer les Kellys que treballaven a hotels que van tancar, sovint amb contractes temporals?

Quines estratègies i tècniques es van posar en marxa en una situació d'emergència general? Una companya em va explicar que les entrevistes que normalment es feien al despatx van esdevenir telefòniques (quasi com quan fem una reclamació a una empresa) i que resultava impossible treballar adequadament. Una altra companya que atenia refugiats em va explicar que continuaven dormint en habitacions atapeïdes i les mascaretes van trigar a arribar per a professionals i usuaris. Segur que hi ha moltes més històries i, ben segur, molt per aprendre.

L'esforç dels serveis de salut va ser reconegut i apreciat i era present a tots els mitjans de comunicació. Recordeu els aplaudiments al balcó cada tarda? Després es va començar a parlar de les escoles i de les dificultats dels mestres per continuar ensenyant, atès que no solament calia fer servir ordinadors, és que moltes famílies ni els podien pagar ni tenien condicions

per utilitzar-los. Com s'ho havia de fer una família immigrant que vivia rellogada a una habitació i tenia poc domini de la llengua?

Les residències de gent gran són serveis socials amb una gran implicació amb els serveis de salut per la fragilitat dels usuaris. Se'n va parlar molt, evidentment, i van quedar de relleu els dèficits de coordinació entre serveis socials i de salut.

Però l'atenció a la gent gran és només una part dels serveis socials, que són necessaris quan la vida d'una persona o família queda greument alterada per diverses circumstàncies.

Potser perquè els serveis socials són la part més nova dels serveis públics de benestar, potser perquè atenen persones vulnerables, algunes molt vulnerables: persones que "no compten", que sovint ni voten, que són down and out en terminologia anglesa. Sí, potser per tot això, no omplim diaris, sovint no estem presents als mitjans de comunicació.

De l'estrès de la covid i els serveis socials no se'n parla, ni se n'ha parlat. Només hi ha silenci. Pel que fa a l'actuació durant la pandèmia són invisibles. Sembla que no hagi passat res. Necessitem saber i parlar-ne.

Normalitat és ser present i visible.